

Jak bolí důslednost

Napsal uživatel Soňa Šímová
Středa, 20 Říjen 2010 05:51 -

Zná to asi každý rodič, když nechceme, aby nám děti „přerostli přes hlavu“, musíme být důslední. To vám řekne nejen každá knížka, ale potvrdí i psychologové a starší generace. Co vám ale řekne málokdo je, že někdy ta důslednost bolí více rodiče než děti...

Na nedělní dopoledne jsem se těšila snad více než Adík. Míša měl zůstat doma s tátou a já měla vyrazit s Adíkem do cirkusu. Chvilky, které trávím jen s jedním ze synů, jsou poměrně vzácné a vždycky si je užíváme plnými doušky. Nedělní ráno začalo slibně, po snídani si děti hrály s tátou, já trochu poklidila a když se blížila hodina odjezdu, připomněla jsem Adámkovi oblékání a uklizení pyžamka. Jenže jemu se nechtělo, vztekle praštil s pyžamem na zem, pak ho následoval a vztekal se i přesto, že už jsem dávno napočítala do pěti. Musel tedy následovat trest. „Jestli si to pyžamo neuklidíš, do cirkusu nejdeme.“ Po této větě následoval další vzteklý záchvat a zákaz cirkusu. Manžel čekal, že „vychladnu“ a do cirkusu se nakonec vydáme, to samé čekal i Adámek. Ale tentokrát jsme se opravdu rozhodla být důsledná a nešli jsme. Celý den mě pronásledovaly smutné dětské oči i manželova výčitka, že cirkus u nás bude zase až za rok... Ale doma byl zase na chvíli klid, pokojíček uklizený, pyžamko poskládané na posteli...

S důsledností bojuji i u mladšího syna, který se dostal do období, kdy se nechce hnout od mámy. Někdy ho večer vezmu na usnutí do postele, ale pak tři dny řeším následky. Uplakané miminko, které stojí za šprušlemi postýlky jako ve vězení, pláče a volá vás... Koho by z toho nebolelo srdce. Vždycky si musím připomínat, že ho prostě nesmím vyndat nebo se nenaučí sám spát, ale než usne, svádím vnitřní boj.

Jak bolí důslednost

Napsal uživatel Soňa Šimová
Středa, 20 Říjen 2010 05:51 -

Někdy přemýšlím nad tím, jestli i moji rodiče nad svou důsledností tak moc přemýšleli, přeci jen jsem vyrůstala v době, kdy se sem tam nějaká facka nijak zvlášť neřešila a místo zákazu počítače, byl zákaz chodit ven nebo jsme se nesměly koukat na Večerníček. Dodnes si pamatuji, když jsem kvůli zabouchnutým klíčům při hře na honěnou, nesměla na vyjížděku na koních, kam mě naši přihlásili (a taky si dodnes myslím, že se jim to tenkrát docela hodilo, protože z mého nadšení pro koně, moc radosti neměli). Nebo si vzpomínám, jak mě máma pustila na koupaliště, přestože jsem měla „zaracha“ a já se nezvládla vrátit v určenou hodinu, aby na to táta nepřišel. Vzpomenu si i na některé facky. Jako dítě především na ty nespravedlivé a jako puberťák na ty, kdy mě rodiče nechápali...

Občas od svých rodičů slyším: „Vidíš, to jsi nám dělala taky, jen jí to Adámku oplat.“ Někdy babičky moji důslednost bojkotují a přes můj zákaz dávají Adámkovi sladkosti s větou: „Ty si to dodržuj, babička je od toho, aby rozmazlovala.“ Zatím jsem neměla odvahu se zeptat, jestli někdy své důslednosti litovali, ale myslím, že to bud u všech rodičů stejné, litují, bolí je to, i když být to musí, a pak se zahojí až na svých vnoučatech, na které být důslední nemusí...

Jak jste důslední vy? Kdy vás důslednost bolela nejvíc? ☐